

tı normunda tuğlalarla örülmüş ve üstü sıvanmıştır; diğer duvarları ise ahşaptır. Her iki bölümün de üstü kiremit kaplı ahşap çatılarla örtülü olup mekânlar arasında merdivenler, koridorlar ve kapılar aracılığıyla oldukça girift yatay ve düşey bağlantılar kurulmuştur. Doğu duvarı caddenin eğimine uyduzularak kavisli tutulmuş ve güneyde avlu ihata duvarı olarak devam ettirilmiştir. Avlu kapısı ve pencerelerin sıralanmış olduğu ihata duvarı, pencerelerin alt ve kemerlerin üzüngi hizalarından geçen iki silme ile ve ayrıca açıklıkların yarım daire kemerlerine paralel olarak dalgalanan barok üslûpta kiremit örtülü bir harpuşta ile donatılmıştır. Tekke yıktırıldıktan sonra geriye çekilerek tekrar inşa edilen bu duvar, malzemesi ve nisbetleriyle eskisinden oldukça farklı bir görünüm kazanmış, bu arada avlu kapısının içinde yer aldığı bilinen küçük çeşme de yok edilmiştir. Avlu kapısından girişte hemen sağda tekkenin cümle kapısı yer almaktadır. Bu kapının üzerinde, metni şair Yenîşehirlî Avnî Bey'e (ö. 1884) ait ve tekkenin 1095 (1683-84) tarihli tamirini belgeleyen bir kitâbe bulunmaktadır.

Zemin katta "L" planlı bir taşlığın doğusunda, erkân minderleriyle döşeli olduğu bildirilen bir "intizar odası" vardır. Taşlığa açılan pencerelerden ışık alan bu odadan döner bir merdivenle üst kat-taki şeyh odasına ve tevhidhâneye çıkılabilmektedir. Taşlığın güney kesiminde, tekkenin geçirdiği son değişiklikler sırasında yapı kitlesinin içinde kalmış olan Ünsî Hasan Efendi'nin türbesi bulunmaktadır. Kare planlı, duvarları moloz taş ve tuğla ile örülüp üstü kubbeyele örtülen bu küçük türbenin kapısı üze-

rinde, kabartma ta'lik hatla türbe sahibinin adının yazılı olduğu küçük bir kitâbe yer almaktadır. Taşlığın kuzeyinde hareme, batısında ise kısmen hazîre olarak değerlendirilmiş olan zemini taş döşeli bir avluya açılan kapılar vardır. Yapının batısında bulunan bu avlunun ortasında Aydınolu Şeyh Mehmed Efendi'nin hayratı olan, altıgen planlı ve fiski-yeli beyaz mermerden bir şadırvan yer almaktadır. Altıgenin kenarlarında mermerden oyulmuş birer Mevlevî sikkesi mevcuttur. Şadırvanın üzerini, ince uzun kare kesitli ahşap direklerin taşıdığı, Halvetî-Şâbânî tacı tepeliği şeklinde tak-sim edilmiş bir camekân örter ki bu camekân geç devirde tarikat alâmetleri-nin mimariye aksetmesine güzel bir örnektir. Avlu batıda komşu parseli ayıran bir duvarla, güneyde ve kuzeyde ise ikişer katlı ahşap binalarla çevrilidir. Bun-lardan kuzeydeki, derviş hücrelerini, di-ğeri de zemin katta kahve ocağı ile üst katta misafirlere mahsus odaları (mih-manhâne) ihtiva etmektedir. Bu bölüm-lerle şadırvanın arasında kalan yüzeyin üstü, çevrede duvarlarla, ortada came-kânın ahşap direklerine oturan bir ahşap tavanla kapatılmıştır. Bu garip örtü sistemi, bağdâdî siva ile teşkil edilmiş aynalı tonoz biçiminde tavan parçaları ihtiva etmektedir.

Avlunun doğu yönünde yer alan çift kollu bir ahşap merdivenle gayri mun-tazam planlı fevkanî cami-tevhidhâne-ye çıkılmaktadır. Bu bölümün hareme komşu olan kuzey duvarı boyunca, ahşap direklerle ve korkuluklarla sınırlan-dırılmış bir mahfil uzanmaktadır. Bu-nun üzerinde tevhidhâneye bakan cep-hesi kafeslerle donatılmış, hareme irti-batlı bir kadınlar mahfili bulunuyordu. Tevhidhânenin güney kesiminde, zemin-deki Ünsî Hasan Efendi Türbesi'nin üze-rine isabet eden bölge yapıya dahil edil-meyerek boş bırakılmış, etrafı türbenin kubbesine bakan pencerelere sahip bir duvarla çevrilmiştir. Bu ilginç mimari uygulamanın en fazla dikkati çeken yönü, üstünde küçük pencerelerle dona-tılmış bir aydınlık fenerinin yer almasıdır. Âyinler bu türbe üstü boşluğu ile doğu duvarı arasında kalan bölgede ic-ra ediliyordu. Bu kesimin güney duva-rında, cephede taşkınlık yapan mihrap hücresi bulunmaktadır. Tevhidhâne, dö-rdü doğudaki Hüdâvendigâr caddesine, yedisi güneydeki ve batıdaki avlulara, yedisi de türbenin üstündeki boşluğa bakan toplam on sekiz pencereden ışık

almaktadır. Bunlardan doğuda ve mih-rabın yanlarında yer alanlar basık ke-merler ve silmeli sövelerle donatılmış-tır. Duvarlarda kalem işi, tavanlarda da branda üzerine yağlı boyayla yapılmış, muhtemelen devrinin eklektik üslûbu-nu aksettiren tezyinatın mevcut olduğu bilinmektedir. İçerden bir döner merdi-venle çıkılan tevhidhânenin kuzeydoğu köşesindeki ahşap minare, kısa ve kalın gövdesi ile yapının nisbetlerine uyum sağlamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Ayvansarâyî, *Hadîkatü'l-cevâmî*, I, 30-31; a.mlf., *Mecmûa-i Tevârîh*, s. 255; *Âsitâne Tek-keleri*, s. 4; *Mecmûa-i Cevâmî*, I, 12-13; Ban-dırmalizâde, *Mecmûa-i Tekâyâ*, s. 3; Zâkir Şük-rû, *Mecmûa-i Tekâyâ* (Tayşî), s. 10-11; *Osman-lı Müellifleri*, I, 213; Tahsin Öz, *İstanbul Cami-leri*, Ankara 1962, I, 26; M. B. Kâhyaoğlu, "Ay-dınolu Dergâhı ve Mescidi", *İst.A*, III, 1520-1526.

M. BAHA TANMAN

AYDINOĞULLARI

XIV. yüzyıl başında
Büyük Menderes'ten itibaren
Tire, Ayasuluk ve Birgi bölgesinde
kurulan bir Türk beyliği.

Kurucusu, Germiyanogulları ordusun-da subaşı olan Mübârizeddin Gazi Meh-med Bey'dir. Mehmed Bey önce, Aydın-ili topraklarında fethe girişen Menteşe beyinin damadı Sasa Bey'e yardım etti, ancak daha sonra bu bölgeleri ondan alarak Aydın - ili'ne hâkim oldu (1308). Bundan sonra fetihlere girişen Mehmed Bey İzmir'in müslüman kesimi ile Aya-suluk (Selçuk), Tire, Sultanhisarı ve Bo-demya'yı da ele geçirdi. Bu şekilde ge-niş topraklara sahip olan Mehmed Bey idaresi altındaki yerleri beş oğlu arasın-da paylaştırdı ve kendisi en küçük oğlu ile birlikte Birgi'ye yerleşti. Bu arada Ayasuluk'ta bir donanma meydana ge-tirdi. Bu donanma ile 1319'da Sakız ada-sına bir baskın yaptıktan başka, iki bu-çuk yıllık bir kuşatmadan sonra Sakız hâkimi Cenovalı Martino Zaccaria idare-sindeki İzmir Limanı'nı ele geçirdi (1328 veya 1329). Bu arada, Sakız'a yeniden hâkim olan Bizans İmparatoru III. And-ronikos Türkler'e karşı yakınlaşma si-yaseti takip ederek Aydın ve Saruhanoğulları'yla birer antlaşma yaptı. Buna rağmen İzmir beyi olan Umur Bey ba-basını tasvip etmeyerek Sakız, Bozca-ada, Semadirek adalarıyla Gümölcine yöresi, Mora sahilleri ve Gelibolu bölge-sine akınlarda bulundu. Bu sırada Nak-

Aydınolu Tekkesi'nin hazîresi

sos dükü ile Eğriboz hâkimini haraca bağladı (1332).

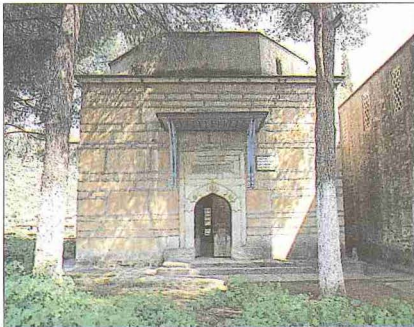
Mübârizeddin Mehmed Bey ölünce (1334) yerine kardeşlerinin ısrarlarıyla Umur Bey geçti. Onun beyliğinin ilk günlerinde Venedik, Rodos ve Kıbrıs filolarından meydana gelen bir Haçlı donanması İzmir'i almak için taarruz ettiyse de geri çekilmek zorunda kaldı (Eylül 1334). Bundan sonra Umur Bey, Saruhanolu Süleyman Bey ile birlikte Yunanistan ve Mora'ya sefer yaparak sayısız esir ve ganimetlerle İzmir'e döndü (1335). Umur Bey aynı yıl içinde Alaşehir'i de hâkimiyeti altına aldı. Bu sırada Bizans İmparatoru III. Andronikos, isyan ederek Midilli'yi ele geçiren Foça Valisi Dominique'e karşı Saruhan ve Aydınogulları'ndan yardım istemiş ve bu beylerin sayesinde Midilli ve Foça'yı geri almaya muvaffak olmuştur (1336). Umur Bey bundan sonra da Bizans ile olan dostluğunu sürdürdü. Nitekim Bizans, Arnavut isyanını Umur Bey'in gönderdiği askerî yardım sayesinde bastırabildi (1337). Hatta Umur Bey onun seferlerine de katılarak Karadeniz'e çıkmış, Kili ve Eflak ülkelerini yağmalamıştır (740/1339-40). İmparator III. Andronikos'un ölümünden (1341) sonraki devirde Umur Bey idaresindeki Aydınogulları, Türk beyliklerinin en güçlülerinden biri olmuştur. Eğriboz, Mora, Girit, Rodos ve bütün Trakya sahilleri Umur Bey'den çekinmekteydi. Andronikos'un ölümünden sonra yerine on yaşındaki oğlu Yuannis geçmiş, ona vasi olan Kantakuzenos da muhaliflerine karşı Dimetoka'da imparatorluğunu ilân etmiş (1341) ve Umur Bey'den yardım istemişti. Umur Bey ona yardım için 1342 ve 1343 yıllarında Rumeli'ye gitti. Onun bu hareketi, Latinler'in yeni Papa VI. Cle-

ment'e başvurarak bir Haçlı seferinin açılmasına sebep oldu. Bu seferin tertiplenme sebeplerinden biri de ticarî idi. Zira Aydınogulları, muhtemelen kuvvetli durumlarına güvenerek Venedik ile olan ticaret antlaşmasına riayet etmemişler ve gümrük vergilerini yükselttikleri gibi hububat ihracını da azaltmışlardı. Nitekim Papa VI. Clement'in teşvikiyle Venedik, Cenova, Kıbrıs Krallığı, Rodos şövalyeleri ve Naksos dükünün katıldığı Haçlı donanması İzmir Limanı'nı Aydınogulları'nın elinden aldı (28 Ekim 1344). Fakat Haçlılar Umur Bey'in mukavemeti sebebiyle fazla ilerleyemediler. Aydınogulları öteki Türk beylikleriyle birleşerek Haçlı donanmasını mağlûp ettiler (17 Ocak 1345). Bundan sonra Umur Bey'in Saruhanolu Süleyman Bey ile birleşerek Kantakuzenos'a yardım etmek için tekrar Rumeli'ye geçtiği görülmektedir. Ancak Süleyman Bey'in ölmesi bu seferi sonuçlandıramadan, Umur Bey'i İzmir'e dönmeye mecbur etmiştir (1345). Diğer taraftan Papa VI. Clement'in teşvikiyle harekete geçen Viennos veliahdı Torfil (II. Humbert) kumandasındaki Latin kuvvetlerinin İzmir'e taarruzu ise neticesiz kaldı (1346). Ardından Aydınogulları, donanmalarıyla tekrar Ege denizinde faaliyetlere başladılar. Bunun üzerine Rodos şövalyeleri ticaretin aksamaması için İzmir Limanı'nı vermeye ve kalenin yıkılması şartıyla Umur Bey'le anlaşmaya razı oldular; fakat bu anlaşma papa tarafından tasdik edilmedi. Bu durum karşısında Umur Bey İzmir'i zaptetmek için harekete geçtiyse de şehre yapılan hücum sırasında şehid düştü (1348 ilkbaharı).

Umur Bey'in zamanı Aydınogulları için her yönden önemli gelişmelerin görüldüğü parlak bir devre olmuştur. Umur Bey'in yerine büyük kardeşi Hızır Bey geçti. Hızır Bey Latinler ile yirmi madelik çok ağır şartları haiz ve papa tarafından da onaylanan bir antlaşma imzalamaya mecbur kaldı (18 Ağustos 1348). Buna göre beyliğin elindeki bütün iskelelerden alınmakta olan gümrük vergisinin yarısının Latinler'e verilmesi, hristiyan gemilerinin serbestçe Aydınogulları limanlarına girebilmesi, bütün deniz kuvvetlerinin silâhlarını bırakması ve Latinler'in Aydın Beyliği'nde konsolos bulundurmaları kabul ediliyordu. Buna rağmen Aydınogulları kısa zamanda toparlandılar ve 1350 yılında İzmir'deki Latinler'e saldırmak için hazırlıklar ya-

parak Eğriboz ve Girit adasını tehdit ettiler. Öte yandan, Levanten işlerine derin ilgi duyan Papa VI. Innocent Venedik, Kıbrıs ve Rodos hükümdarlarına İzmir'i müdafaa etmeleri için tavsiyelerde bulunduysa da papanın bu tavsiyelerine pek kulak verilmedi. Nitekim önce Rodos'taki Hospitalier şövalyeleri Hızır Bey ile yeni bir antlaşma yaptılar. Arkasından Hızır Bey, Venedik-Ceneviz rekabetinden faydalanarak Cenovalılar ile de münasebetlerini kuvvetlendirip bir antlaşma imzaladı. Çok geçmeden Aydınogulları ile Venedik arasındaki münasebetler de yeniden tesis edildi. Fakat Aydınogulları ile Girit arasındaki barış müzakereleri uzun sürdü. Neticede Nisan 1353 tarihinde kaleme alınan antlaşma metni, iki ay sonra Girit idaresi tarafından tasdik edildi. Hızır Bey kendi ülkesi içinde ticarî emniyetin sağlanmasını kabul ediyor ve denizde Venedik teknelelerini korumayı taahhüt ediyordu. O, bu antlaşmayla açıkça Venedikliler'e kuvvetini kabul ettirmişti. Buna göre hububat, kuru sebzeler, çiftlik hayvanları ve esirler üzerine % 6 vergi konuldu. Tüccar gerek ihracat gerekse ithalat için % 2 vergi ödemek mecburiyetinde idi. Bu şekildeki ağır vergilere rağmen Venedikliler, Cenevizliler tarafından Karadeniz'den uzaklaştırıldıkları için bu antlaşmayı kabule mecbur olmuşlardı. Bu antlaşma, tahminen Papa VI. Clement'ten on yıl önce başlayan ve Venedikliler'in önderliğini yaptığı Aydınogulları'na karşı olan seferberliği kesin bir şekilde sona erdiriyordu. Hristiyan dünyası geçici olarak Haçlı seferleri planlarını terketti ve

Aydınolu Mehmed Bey'in türbesi - Birgi / Aydın

Aydınogulları'ndan
İsâ b. Mehmed
adına
basılmış
gümüş
sikke
(İstanbul
Arkeoloji
Müzesi,
Teşhir,
nr. 1323)

beyliğin zengin bölgelerine ticarî bakımdan nüfuz etmeye çalıştı. Venedik ve Aydınoğulları arasında bundan sonraki çatışmalar büyük ölçüde önemini yitirdi. Hızır Bey 1360 yılı civarında öldü.

Ondan sonra beyliğin başına Mehmed Bey'in oğlu İâsâ Bey geçti. İâsâ Bey Osmanlılar'la dost geçindi; bunun yanı sıra 1371'de Venedikliler'le mevcut olan eski antlaşmayı yeniledi. Kosova Savaşı'nda (1389) Osmanlı ordusunda bulunan yardımcı kuvvetler arasında Aydınoğulları'nınkiler de vardı. Fakat savaşta I. Murad'ın şehid düşmesi ve Yıldırım Bayezid'in hükümdar olması üzerine, ona karşı Karamanoğulları'nın kışkırtmasıyla meydana gelen harekete Aydınoğulları da katıldılar. Bunun üzerine Anadolu seferine çıkan Yıldırım Bayezid Aydınoğulları'nın himayesindeki Alaşehir'i zaptetti. Bu sırada İâsâ Bey sultanın huzuruna gelerek itaatini bildirdi. Kendisine Tire'de oturmak şartıyla bir kısım yerlerin idaresi bırakıldı (1390).

Ankara Savaşı'ndan (1402) sonra Timur tarafından memleketleri kendilerine geri verilen beylikler arasında Aydınoğulları da bulunmaktaydı. Aydınoğulları'ndan önce Mûsâ Bey başa geçtiyse de çok kısa bir süre sonra öldü (1403). Mûsâ Bey'in yerine II. Umur emir oldu. Bu sırada Aydınoğulları'ndan İbrâhim Bahadır Bey'in oğlu Cüneyd Bey İzmir'e, kardeşi Hasan ise Ayasuluk'a hâkim olmuşlardı. II. Umur akrabası olan Menteşeoğlu İlyas Bey'in yardımıyla Ayasuluk'u ele geçirerek Hasan'ı Marmaris'te hapsedti. Buna karşılık Cüneyd Bey, Emîr Süleyman'ın nakdî yardımlarıyla kardeşi Hasan Bey'i kurtararak Ayasuluk'a hâkim oldu ve sonunda II. Umur Bey'le anlaştı. Cüneyd Bey Alaşehir, Salihli ve Nif'i (Kemalpaşa) Aydınoğulları toprakları içine kattı. II. Umur Bey'in 1405'te ölümü üzerine Cüneyd beyliği tek başına idareye başladı. Cüneyd Bey, Fetret Devri'nde Osmanlı şehzadeleri arasındaki saltanat mücadelelerine de katıldı; her defasında bu şehzadelerden birinin tarafını tuttu; fakat o bu siyasetinde muvafak olamadı ve her zaman kendisini affettirmenin yollarını buldu. Süleyman Çelebi onu Ohri sancak beyliğine tayin ettiyse de Cüneyd Bey oradan kaçarak tekrar beyliğinin idaresine hâkim oldu. Çelebi Mehmed ise Cüneyd Bey'e Rumeli'de Niğbolu sancağını vermişti (817/1414-15). Cüneyd Bey, Çelebi Mehmed'e karşı çıkan Yıldırım Bayezid'in oğlu Mustafa ile birleşti ve bu şehzadeye vezirlik

dahi yaptı. Sultan II. Murad ona Aydın'ı vaad ederek bu ittifaktan ayırmış, Cüneyd Bey de tekrar beyliğin başına geçmiştir (1422). Fakat yine rahat durmaması karşısında Sultan II. Murad, üzerine Anadolu Beylerbeyi Hamza Bey'i göndererek onu yakalattı ve ailesiyle birlikte idam ettirdi (829/1425-26). Böylece Aydınoğulları toprakları tamamıyla Osmanlı idaresi altına girdi.

Anadolu Selçuklu mimarisi ile Osmanlı mimarisi arasında bir geçiş özelliği taşıyan Beylikler devri sanatı içinde Aydınoğulları'nın önemli bir yeri vardır. Birgi, Selçuk ve Tire'deki ilk dönem yapılarında genellikle Anadolu Selçuklu sanatının etkileri görülmekle birlikte daha sonra meydana getirilen eserlerde Osmanlı mimarisinin gelişmesinde etkili olacak yeni denemelerle karşılaşmaktadır. Aydınoğlu Mehmed Bey'in Birgi'de 712 (1312) yılında yaptırdığı Ulucami, Anadolu'daki ulucamilerin önemli örneklerinden biridir. Aydınoğulları'nın en önemli eseri ise İâsâ Bey tarafından 776'da (1374-75) Selçuk'ta yaptırılan İâsâ Bey Camii'dir. Özellikle avlu ve cephe mimarisi bakımından yenilikler taşıyan İâsâ Bey Camii bu hususta Osmanlı mimarisine öncülük etmiştir. Aydınoğulları'nın diğer belli başlı mimari yapıları olarak Tire'deki Mehmed Bey Camii, Ulucami, Karahasan Camii, İbn Melek Medresesi, Birgi'de Mehmed Bey Türbesi ve Sultanşah Türbesi sayılabilir (ayrıca bk. ANADOLU BEYLİKLERİ).

Aydınoğulları beyleri âlim, şair ve edipleri himaye ve teşvik etmişler, böylece adlarına bazı eserlerin kaleme alınmasını sağlamışlardır. Nitekim Aydınoğlu Mehmed Bey adına Sa'lebî'nin 'Arâ'isü'l-mecâlis adlı peygamberler tarihi ile Tezkire-i Evliyâ' adlı Farsça bir eserin ter-

cüme edildiği, Hoca Mesud tarafından Türkçe'ye çevrilen *Süheyl ü Nevbahâr* adlı mesnevinin de Gazi Umur Bey adına kaleme alındığı söylenmektedir. İâsâ Bey ise sarayında pek çok şair, âlim ve sanatkarı toplar, hangi din ve milletten olursa olsun onları himaye ederdi. Hatta meşhur Bizans tarihçisi Dukas'ın babası Bizans'tan kaçarak şöhetini duyduğu İâsâ Bey'in yanına sığınmıştı. Yine meşhur tabiplerden Hacı Paşa (Hızır b. Ali) İâsâ Bey'in yanında bulunmuş ve onun tarafından himaye edilmişti. İâsâ Bey adına ithaf ettiği *Şifâ'ü'l-eskâm* ve *devâ'ü'l-âlâm* adlı eserini 1381'de Ayasuluk'ta tamamlamıştı.

BİBLİYOGRAFYA :

Enverî, *Düsturnâme*; Âşikpaşazâde, *Târîh*, s. 107-109; Neşrî, *Cihannümâ* (Unat), I, 313; II, 445-451, 497-501, 583-587; İbn Kemâl, *Tevârîh-i Âl-i Osmân*, I, Defter, s. 137; II, Defter, s. 167; Hoca Sâdeddin, *Tâcü't-tevârîh*, I, 232-236, 323-327; Necib Âsım — Mehmed Ârif, *Osmanlı Târîhi*, İstanbul 1335, I, 498-500; Mükrimin Halil [Yınanç], *Düsturnâme-i Enverî: Medhal*, İstanbul 1930, s. 8-86, 126; Uzunçarşılı, *Anadolu Beylikleri*, s. 104-120; Himmet Akın, *Aydınoğulları Tarihi Hakkında Bir Araştırma*, Ankara 1968; Oktay Aslanapa, *Türk Sanatı II: Anadolu Selçuklularından Beylikler Devrinin Sonuna Kadar*, İstanbul 1973, s. 222-225; a.mlf., *Yüzyıllar Boyunca Türk Sanatı (XIV. Yüzyıl)*, İstanbul 1977, s. 40-42, 63, 126; Elizabeth A. Zachariadon, *Trade and Crusade Venetian Crete and the Emirates of Menteshe and Aydın (1300-1415)*, Venice 1983, s. 37, 113; Ahmed Tevhid, "Rum Selçukî Devleti'nin İnkırazıyla Teşekkül Eden Tavâif-i Mülûk", *TOEM*, I/1 (1326), s. 35-40; I/3 (1326), s. 191-199; Köprülüzâde Mehmed Fuad, "Anadolu Beylikleri Tarihine Ait Notlar", *TM*, II (1928), s. 4-9; I. Melikoff, "Aydın-oghlu", *EI*² (İng.), I, 783.

ERDOĞAN MERÇİL

AYDÎ, Mehmed

(1812-1865)

Mutasavvıf, şair.

Antep'te doğdu. Âlim bir zat olan Mehmed Nâmi Efendi'nin oğludur. Antep'te başladığı tahsilini Halep, Kayseri ve İstanbul'da sürdürdü; bir süre Kayseri'de müderrislik yaptı. Daha sonra memleketine dönerek vâizlik ve imamlık görevlerinde bulundu. Bir arkadaşıyla birlikte seyahat maksadıyla geldiği İstanbul'da Şâbânî şeyhlerinden ve bu tarikatın Kuşadaviyye kolunun kurucusu olan Kuşadalı İbrâhim Efendi (ö. 1846) ile tanışarak ona intisap etti. Kuşadalı'dan hilâfet aldıktan sonra Antep'e döndü ve İkişerefeli Camii'nde imamlık yapmaya başladı. Evinin bir bölümünü tekke ha-

Aydınoğulları'nın en önemli eseri olan İâsâ Bey Camii'nin batı cephesi - Selçuk / İzmir

